

Prædiken søndag d. 13. oktober 2019.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Jer 29,1+4-7 & Mark 12,28-31.

Tema: Elsk gud OG din næste

Svaret på livet, universet og alting er 42.

Det er i alt fald svaret i den meget meget nørdede bog
The Hitchhikers Guide to the Galaxy.

Problemet er bare, at det svar ikke rigtigt kan bruges til
noget. Svaret på alt er 42. Hvad skal vi med det?

Der er mange, der mener at vi i kirken kender meningen
med livet. Det er jeg ikke helt overbevist om, men jeg ved
at vi vil gå med hinanden igennem livet, og hvem ved
måske kan vi finde en mening.

Dygtige ledere, har ikke svarene, men de kan stille de
rigtige spørgsmål, siges det.

Jeg synes faktisk, det er et supergodt spørgsmål, den
skriftkloge i dagens tekst stiller Jesus. Han spørger hvad
er det allervigtigste. Nu er han skriftklog, så han tænker i
bud. Hos ham er det sådan, at verden kun kan fungere
efter regler og bud, så hvad er det største bud?

Jesus svarer, og I kender det: "...du skal elske Herren din
Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit
sind og af hele din styrke.< Dernæst kommer: >Du skal
elske din næste som dig selv."¹

Det er det, som er det allervigtigste, elsk Gud OG elsk
mennesker.

---

¹ Mark 12, 30-31

Elsk Gud er på mange måder let nok, for fra ham mødes vi med en kærlighed og en accept, som er helt udenfor denne verdens fatteevne.

Det er ikke sikkert vi bruger de ord, men jeg tror faktisk vi er skabt til at høre Gud til, skabt til at leve i hans kærlighed.

Det tror jeg vi gør, også selvom vi ikke lige ved. Det er det, som metodistkirken kalder forekommende nåde.

Jeg er selvfølgelig også nødt at sige, at der er en enorm frihed i, at opdage det. Det er noget af det, vi som kirke gerne vil hjælpe mennesker med - at opdage at de er elsket af Gud.

Min påstand er, at selvom vi måske ikke tænker over det til dagligt, så ligger det os naturligt og lige for, fordi vi er skabt i Guds billede.

Problem er, at der er et og....elsk Gud OG elsk vores næste.

Det er let nok at elske mennesker, som elsker eller holder af os. Men det er jo ikke begrænset til det. Det siger Jesus meget klart i Matt 5: "Hvis I kun elsker dem, der elsker jer, hvad løn kan I så vente? Det gør tolderne også. Og hvis I kun hilser på jeres brødre, hvad særligt gør I så? Det gør hedningerne også. Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen!"²

---

² Matt 5,46-48

Så Jesus ved godt, at det er en udfordring at elske sin næste. Dette går langt, og det understreges i bibelteksten fra det gamle testamente.

Her skriver Jeremias til til landflygtige i Babylon. De skal bosætte sig for alvor, få børn, tage del i livet i Babylon. De skal stræbe efter lykke og fremgang for den by, de er ført til. Går det den godt, vil det gå Jer godt, sluttes der af med.

Det er noget af en opgave.

Baggrunden finder vi i historien, til år 587 før Kristus. Vi skal til Jerusalem, hvor jødedommen trives. Templet fungerer. Men der er bare den detalje, at byen er belejret og har været det i to år. Murene er faldet, og byen er invaderet af Babylonerne, som er vore dages irakere.

I stedet for at besætte Jerusalem, så henretter de kongefamiliens medlemmer, stikker øjnene ud på kongen og fører alle samfundets intellektuelle og religiøse og politiske ledere i tvunget eksil i Babylon. På den måde sikrer de sig, at Israel ikke har en chance for at komme på fode igen.

Dem, som Jeremias skriver til for at bede dem om at slå rod og engagere sig og gøre deres til, at det må gå godt for byen, de er i, er altså de bortføre, som faktisk er blandt fjender.

Det kan ikke være let, ikke destomindre, var det det, som de blev bedt om. Når Jesus beder os om at elske Gud, og vores næste, så er der ikke tvivl om, at det er et krav, der er udfordrende og at han kender denne historie.

4 af 5

For lige at gøre historien færdig med eksilet i Babylon. Så var det der, under maksimalt tryk, at jødedommen udviklede sig. Det var der man bl.a. udviklede synagogerne og gudstjenesterne i dem.

Dette trimmedede jødedommen til at blive en global religion og ikke bare en sekt, der kun kunne eksistere i Israel. Det er den arv, vi som kriste står på. Både i hensynet til at kunne være globale, men også hele måden vi fejrer gudstjeneste. Det er udviklet under fangeskabet i Babylon.

Vi skal elske Gud og vore medmennesker, også dem, der ikke nødvendigvis elsker os.

I det ligger der også, synes jeg, en helt lavpraktisk udfordring til at engagere os i den by, vi bor i. Mange kirker lukker sig om sig selv. Det har vi ikke tradition for her.

Vi er ikke ført i eksil i Odense, men det er her vi bor.

At elske vores næste, kunne være at engagere sig i vores by og være med til at tage ansvar.

Vi er - heldigvis - i perioder ganske synlige i bybilledet. I næste uge, skræmmer Emmaus f.eks. livet af byens børn i forbindelse med Magiske dage. Gospelkorene Emmaus og Nardus har en kæmpe koncert på Posten for at samle ind og gøre opmærksom på Knæk Cancer. Dette er bare for et par eksempler.

Jeg tror, det er godt at minde os om vores by og kaldet til at elske Odense, her på kanten til en ny visionsproces.

5 af 5

Hvad er da det vigtigste? Det er at elske God og elske vore medmennesker.

Til det kan vi ikke bruge 42 til noget, men vi kan bruge kærligheden. Det må være svaret. Kærlighed.

Amen.

Ingen er som du
Lord, Hold me